Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşin!

İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Şubat 1999 Sayı: 122

Fiyatı: 2,00 DM

"Türkiye´nin geleceği çelikten yoğruluyor; belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak!"

İBRAHİM KAYPAKKAYA

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ PARTİZAN ÖFKELERİYLE ANDIK!

Şehitlerimizi bu süreçte anmak, onları kitlelere anlatmak ve kavratmak, şehitlere yaraşır bir biçimde anmalarla olmalıydı. Böylelikle şehitlerimizi sahiplenişimiz, onların intikamını alışımız ve bunu kitlelere anlatmak aynı zamanda dostlarımıza güven ve düşmana korku salmak mümkün olabilirdi.

İşte bu çerçevede çeşitli eylemlilikler yapıldı: TKP/ML militanları, Ocak ayının son haftasının "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olması dolayısıyla yine Patizan Öfkelerini patlattı.

18 Ocak günü sabah saatlerinde Kartal Kurfalı Mahallesinde bulunan polis karakolu TKP/ML militanları tarafından bombalandı. Bombaların patlamasıyla karakolda büyük çapta hasarlar oluştu. Bombalanan karakolun çevresine"Şehitler yaşıyor TİKKO Savaşıyor!". "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" TKP/ML imzalı yazılı flamalar bırakıldı.

Yaptığı aramalar ve estirdiği terörle bilinen karakolun bombalanması mahalle halkı tarafından da sevinçle karşılanmıştır. Hatırlanacağı gibi Kasım ayı içinde de bu karakolun karşısında Partizan Öfkeleri patlatılmış ve düşman korkudan karakolun çevresine nöbetçi kulübeleri inşa etmişti. Bu "tedbirler" de onların Partizan Öfkelerinden paylarını almalarına engel olamamıştır.

Yine aynı saatlerde komprador burjuvazinin palazlanmış ismi Koç grubunun bankası Koçbank'ın Kazasker ve Bakırköy Şubeleri de Partizan Öfkelerinden payını almıştır. Bu banka emperyalist Amerikan şirketlerinin de ortaklığındadır. Bombalama sonucu banka şubeleri önemli ölçüde hasar görmüştür.

Yine şehitlerimizi anmak amacıyla Tuzla, Aydınlı, Yayla, Şifa, Kavakpınar bölgelerine TKP/ML TİKKO imzalı "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Hiçbir Halk Düşmanı Cezasız Kalmayacak!", "Ya Kızıl Bayrağımız Doruklarda Dalgalanacak!" vb. şeklinde yazılamalar yapıldı.

Esenler, Mehmet Akif, İnönü, Sefaköy ve İkitelli'de Parti ve Devrim Şehitlerini anma amaçlı TKP/ML TMLGB militanları tarafından yazılamalar yapıldı. Yazılamalarda "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Şehitler Yaşıyor, TİKKO Şavaşıyor!", "Karadeniz TİKKO ile Kızıllaşıyor!", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür!", "Mehmet Demirdağ Yoldaş Ölümsüzdür!", "Karadeniz Şehitleri Ölümsüzdür!" vb. sloganlara yer alırken, bir çok yere de TKP/ML TMLGB imzası atıldı.

30 Ocak Cumartesi günü İkitelli merkezine üzerinde "Şehitler Yaşıyor, TİKKO Savaşıyor!" yazılı TKP/ML TMLGB imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Ayrıca 27 Ocak Perşembe günü Sefaköy-Meskenler'deki üst geçide TKP/ML TMLGB imzalı ve üzerinde "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganı yazılı pankart asılmıştır.

Yine TMLGB militanları Sefaköy İnönü Mahallesi, Mehmet Akif, Kazım Karabekir, Gazi, Sarıgazi ve Zeytinburnu semtlerinde "Parti ve Devrim Şehitleri ile ilgili çıkarılan İşçi Köylü Kurtuluşu özel sayısını yoğun bir biçimde dağıtmışlardır.

Nasıl ki Kasım ayında şehit düşen 4. Genel Sekreterimiz Mehmet Demirdağ yoldaş ve Karadeniz şehitlerinin hesabını soruyorsak, bu ay da parti ve devrim şehitlerimizin hesabını soruyoruz ve sormaya devam edeceğiz.

Eylemlerimiz bir kez daha halkımıza umut, düşmana korku salmıştır. Faşist TC bunu bilmelidir ki ne kadar önlem alırsa alsın, isterse karakolların etrafını demir parmaklıklarla çevirsin asla ama asla Partizan Öfkelerimizden kurtulamayacaklar ve hep bu korkuyla yaşayacaklardır. Bu eylemliliklerimiz de onların sonunu hazırlamakta birer adım olacaktır.

Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde kendilerini feda etmekten geri durmayanlarımız; intikamınızı alıyoruz ve almaya devam edeceğiz.

Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Ya Kızıl Kanımız Toprağa Akacak, Ya Kızıl Bayrağımız Doruklarda Dalgalanacak!
Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO ve Gençlik Örgütümüz TMLGB!

DOĞUMUNUN 50. YILDÖNÜMÜNDE İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞI COŞKUYLA ANIYORUZ! O'NUN ÇİZDİĞİ KIZIL GÜZERGAHTA, TKP/ML'NİN BAYRAĞINI YÜKSELTEREK İLERLEYELİM!

Önderleri biz mi yaratırız, yoksa onlar yaşamlarıyla mı önderleşirler? Onlara yüklediğimiz misyon, onlar hakkındaki aktarımlarımız-anlatılarımız hayali midir, gerçek dışı mıdır, yoksa onların gerçekleştirdiklerinin, omuzladıklarının yanında az mı kalır? Peki ya onları halkın sahiplenişine ne demeli? Halk uyduruk masalların ardından on yıllarca sürüklenebilir mi?

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Türkiye topraklarında filizlenerek bugülere taşındığı Partimiz TKP/ML'nin kurucusu Komünist Önder İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın doğumunun 50. Yıldönümünü, onun bıraktığı, gerçekliği binlerce kez ispatlanan düşünceleri-değerleri sahiplenmenin, çizdiği kızıl güzergahta ilerlemenin coşkusuyla kutluyoruz.

İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş, 1967 yılında devrimci gençliğin mücadelesi içerisinde yer almaya başladı. O dönemde Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun (FKF) ve TİP'in bir üyesi olarak bir çok toplantı, miting ve eylemlilikler içerisinde yer aldı. Ve hemen 1968 yılında bu faaliyetlerinden dolayı okumakta olduğu İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nden uzaklaştırıldı.

O dönemde dünyadaki devrimci gençlik hareketlerinden etkilenen Türkiye'deki devrimci gençler de, Türkiye'de devrimin yolu noktasında araştırmalar yapmaya başladılar. Ve taa bugüne kadar uzanan devrimci örgütlerin köklerini oluşturmaya başladılar. İşte bu dönemde fikir çatışmalarının yoğun yaşandığı FKF içerisinde İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş, düzen içi çözümlerden medet uman, devlete ve onun parlamentosuna güvenen, devrimi böyle yapabileceğini düşünen akımların karşısında yerini alarak, tüm bu reformist anlayışları mahkum etme öngörüsüyle davrandı. Ve yoldaşın kendi anlatımlarıyla ifadelendirebileceğimiz gibi "... Trakya'daki topraksız köylülerin, ellerinden toprağı jandarma gücüyle gasp etmiş büyük çiftlik sahiplerinin topraklarını işgal etmesi eylemlerine, İstanbul'da Demir Döküm, Sungurlar, Horoz Çivi, Pertriks, Ege Sanayi, EAS Akü, Gıslaved, Gamak, Singer ve Derby fabrikalarındaki işçilerin haklı grev ve direnişlerine yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. 15-16 Haziran büyük işçi yürüyüşüne katıldım ve fırsat buldukça da faşistlerin üniversitelere yaptığı saldırılara karşı savunma mücadelesine ve diğer demokratik eylemlerine katkıda bulunmaya çalıştım." gençlik hareketlilikleri içerisinde ve kitle eylemliliklerinde aktif olarak yer aldı. Bu hareketlilikler içerisinde yer alması, onun "kitlelerin öğrencisi olunmadan öğretmeni olunamaz" anlayışını içselleştirmesinin götergesiydi.

Dünya'da ve Türkiye'de yaşanan hare-

ketlilikleri, fikir çatışmalarını bilimsel bir bakışla değerlendirerek TKP/ML'nin programatik görüşlerini oluşturdu. Türkiye devrimci hareketinin günümüzde dahi etkisi altında bulunduğu Kemalizm'i doğru bir şekilde tahlil etti. Kemalizmin emperyalizmle işbirliği içerisinde olduğunu, Kemalist Diktatörlüğün işçiler, köylüler, şehir küçük-burjuvazisi, küçük memurlar ve demokrat aydınlar üzerinde askeri faşist bir diktatörlük olduğunu, azınlık milliyetleri ve özellikle Kürt milletini milli baskı politikasıyla ezdiğini, Türk şövenizminin yayıcısı olduğunu, kısacası, Kemalizm'in halkı iliğine kadar sömüren bir diktatörlük olduğunu teşhir etti. Ve düzen içi hareket tarzına en güçlü vuruşu yaparak, TKP/ML'in sağlam temeller üzerinde inşasını başlattı.

Kürt ulusuna karşı, yıllardan bergi sürdürülen katliam ve sürgün politikalarının sebeplerini rotaya koyarken, yine kemalist diktatörlüğün gerçek yüzünü ve devrimci hareketlerin ne büyük bir sapma içerisinde olduklarını açığa çıkardı.

Ülkemizde devrimin silahlı mücadele ile gerçekletirilebileceğini, barışçıl mücadelelerinin dünya tarihinde aldığı yenilgilerini gösterdi. Faşist diktatörlüğün olduğu bir ülkede, silahlı mücadelenin şart olduğunu ortaya koydu. Ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bilimsel yol göstericiliğiyle bir komünist hareketin tohumlarını attı.

Ne kadro, ne silah, ne örgütlenmiş bir kitle temeli olmadan, TKP/ML'nin uzun yürüyüşünün en kararlı, en militan adımlarının başlatıcısı oldu. "Az sayıda ileri ve kısmen tecrübeli arkadaş, çok sayıda geri ve tecrübesiz arkadaşa nasıl önderlik edecek ve onları nasıl yetiştirecektir?... Son derece sınırlı imkarlarımızla çok sayıda arkadaşı (bu sayı her geçen gün daha da çoğalmaktadır) nasıl silahlandıracağız?... Fakat bu problemler halledilemez problemler değildir. Bilinçli bir şekilde, çözmek azmiyle ele alırsak bunların üstesinden kolayca gelebileceğimize inanıyorum" diyerek bir hazırlık programı çıkaran "Uzun süreli gerilla faaliyetlerine girebilmemiz, kalıcı başarılar kazanabilmemiz, silahlı mücadele yolunda emin adımlarla yürüyebilmemiz, önemli ölçüde bu hazırlıkları tamamlamış olmamıza bağlıdır" diyen İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaştır. Çok kısa bir sürede oluşturduğu programatik görüşlere ve bir komünist parti kurmanın tüm zorluklarının bilinciyle belirlendiği hedeflere ve ancak bu hedeflerin yerine getirilmesiyle emin adımlarla yürüyebileceğimize parmak basmasıyla görülmektedir ki: İBRAHİM KAYPAKKAYA o dönemin küçük burjuva devrimcilerinden keskin çizgilerle ayrılmaktadır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA, üç beş kişiyle silahları kuşanıp, hedefsiz-plansız

taşıma faaliyetini mücadele biçimleriyle karşılaştırıp sürekli ve olmazsa olmaz bir faaliyet değil de taliymiş gibi gösterdiğimiz oranda komünist bilincin kitleler içinde yayılma olanaklarını kendi elimizle engellemiş olacağız. Ve yaşam boşluk tanımayacak, komünist bilincin etkileyemediği bilinçleri bırakalım küçük burjuva ya da reformist düşünceleri bir kenara, en başta düzenin resmi ideolojisi etkileyecektir. Bu kadar açık ve nettir.

Elmalarla armutları karşılaştırma yanlışı üzerinde durduktan sonra, şimdi de bilinç taşıma faaliyetinin nasıl olacağı üzerinde duralım.

Propaganda ve Ajitasyon... Siyasal Teşhir Faaliyetleri...

Bilinç taşıma faaliyetine ilişkin Marksizm-Leninizm-Maoizm hazinesine başvuralım...

"Geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası örgütlendiremezsek işçilerin siyasi bilincini geliştirme görevini yerine getiremeyeceğimiz besbelli değil midir?... Ancak böyle bir kampanya, yığınların siyasi bilinçe ulaşmasını sağlayabilir ve yığınların devrimci eylemini hazırlandırabilir." (Lenin)

"Parti örgütümüzün eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası, en güçlü patlama döneminde olduğu gibi en yoğun döneminde de mümkün ve mutlak gerekli çalışma olmalıdır. Yani Rusya'nın bir ucundan bir ucuna birbiriyle bağlantılı, yaşamın bütün yönlerini aydınlatan ve yığınların olabildiğince geniş katları arasında yürütülen siyasal ajitasyon çalışması olmalıdır." (Lenin)

"Kitleler ancak bütün siyasi gerçekleri teşhir ederek, sosyal hayatın her yönünü, her alanını kapsayan yeni teşhir kampanyalarıyla bilinçlendirilebilir." (İ. Kaypakkaya)

"Orduyu ve halkı nasıl seferber etmeliyiz? Sözle, bildirilerle , bültenlerle, gazetelerle kitap ve broşürlerle, tiyatro ve sinemayla okullarla, kitle örgütleri ve militanlarımız yoluyla... seferber etmek yetmez. Direnme savaşı için seferberlik sürekli olmalıdır. Bizim işimiz politik proğramımızı mekanik bir biçimde halka ezbere okumak demek değildir, çünkü böyle nutukları kimse dinlemez; biz savaş için politik seferberlikle savaşın gelişmeleri, askerlerin ve halkın hayatı arasında bağ kurmak ve bunu sürekli bir hareket haline getirmek zorundayız. Bu çok büyük önem taşıyan bir meseledir ve savaştaki zaferimiz öncelikle buna bağlıdırl" (Mao Zedung)

"Eylemin başlıca muhtevası, temerkuz noktası, toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı ajitasyon olan devrimciler örgütü..." (İ. Kaypakkaya- İşçi Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika)

MLM'nin hazinesinde, "yığınların devrimci eylemini hızlandıracak", kitleleri savaşa "seferber edecek" olan ve olmadığında kitleleri savaşa seferber etmenin, savaşta zafer kazanmanın mümkün olmayacağı kadar öneme sahip olan bilinç taşıma, bilinçlendirme faaliyetinin "yaşamanın bütün yönlerini aydınlatan ve yığınların olabildiğince geniş katları arasında yürütülen siyasal ajitasyon," "geniş teşhir kampanyarı" olduğunu görüyoruz. Yani kitleler ancak böylesi bir çalışma ile bilinçlendirilebilir.

Ve bir Komünist Partisi'nin "eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası'nı oluşturan bu çalışma mücadelenin "en güçlü patlama döneminde olduğu gibi, en durgun dönemde de mümkün ve mutlak gerekli çalışma"dır. Dikkat edilsin, bu çalışma bir KP'nin "eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası" olma hali mücadelenin "en durgun dönemi"nin yanı sıra "en güçlü patlama dönemleri"nde de bu çalışma oluştururken farklılaşan ne oluyor? Bu iki farklı dönemde farklılaşan eylemin, mücadelenin biçimleri oluyor. Rusya özgülünde baktığımızda, "hareketin kabarma ve alçalma, devrimin yükselme alçalmasına" bağlı olarak işçilerin ekonomik grevlerinden, işçilerin ve öğrencilerin politik gösteri-

örtüştüğü oranda bir anlam ifade eder bu değerlendirme. Ancak yine de birey olarak beklentilerimizi baz aldığı, hangi yanının ne tür misyonları üstlenmesi gerektiğine yönelik doğru bakış açısından yoksun olunduğu için tek yanlıdır. Yani doğru, gerçekçi bir değerlendirme yapabilmek için öncelikle değerlendireceğimiz İKK olduğu için, İKK'nın işlevi, mücadelemizdeki yeri doğru kavranmak zorundadır.

Peki bizde ajitasyon/propaganda faaliyetinin, buna bağlı olarak da yayın faaliyetinin mücadelemizdeki yerinin yeterince kavrandığı söylenebilir mi? Pratiğe baktığımızda evet diyemeyeceğimiz açık. Öyleyse öncelikle ajitasyon/Propaganda faaliyetinin mücadelemizdeki yerinin kavrandığı yanılgısından kurtularak konu özgülündeki doğru anlayışımızın kavranması ve bu kavrayışın derinleşmesi gerekmektedir.

Öyleyse sağlıklı bir değerlendirme yapabilmek için öncelikle ajitasyon/propaganda faaliyetini, yayın faaliyetinin mücadelemizdeki yeri üzerinde duralım... Ve özellikle sistemli ya da sistemsiz olsun bilinçlerdeki yanlış anlayışları gözler önüne sererek...

Öncelikle Elmalarla Armutları Karşılaştırma Yanlışından Kurtulalım...

Nedir, Elmalarla armutları karşılaştırma olarak ifade ettiğimiz yanlış? Bu yanlış farklı siyasi kategorilerdeki olguları, yani esas-tali anlamında karşılaştırma yapılamayacak olguları karşılaştırmadan başka bir şey değil. Hangi anlayışta görüyoruz bu yanlışı? Eksikliklerin bahanesi haline getirilen "bizim esas işimiz silahlı mücadele, başkaları gibi yayın faaliyeti değil" vb. anlayışlarda... Burada bir mücadele biçimi olan silahlı mücadele ile ajitasyon/propanganda faaliyetinin esas-tali biçiminde karşılaştırıldığını görüyoruz. Bu anlayışın, neden yanlış olduğu üzerinde durmadan önce, tarihimizde özellikle sol sapmanın kendini sistemli olarak ifade ettiği dönemlerde daha sistemli olarak mevcut olduğunu, bugün de dahil çemşitli dönemlerde bu çarpık şekillenişin kalıntılarının yada tek tek bireylerde etkilerinin olduğunu belirtelim.

Komünist Partisi olarak sınıfsız ve sınırsız bir toplumu yani komünizmi hedefliyoruz. Ve mevcut ülke gerçekliğimizi değerlendirerek asgari ve azami programlar belirliyoruz. Bir başka ülke gerçekliğimizden yola çıkarak diyoruz ki: Halk Demokrasisi ve sosyalizmi, komünizmi hedefleyen asgari ve azami programlarımızı hayata geçirebilmek için temel sorun olan iktidarın ele geçirlmesini, faşizm koşullarında karşı-devrimci zora karşı, devrimci zoru başından itibaren örgütleyerek Halk Savaşı yoluyla başarabileceğimizi söylüyoruz. Ve bu bilinçle silahlı mücadeleyi esas alıyoruz. Kitle çizgimizdeki doğru bakış açımızın ürünü olarak biliyoruz ki, devrim kitlelerin eseri olacak; iktidar KP önderliğindeki kitlelerin ellerindeki silahların namlusunun ucundan çıkacaktır.

Bizler Komünist Partisi'nin kadroları, üyeleri, örgütlü sempatizanları olarak kapasitemiz oranında farklılaşan derinlerde bu bilince yani KP'nin azami, asgari programları, strateji ve taktiklerini de kapsayan komünist bilince sahibiz. Peki bu durum iktidarı ele geçirmemize yetiyor mu? Yetmiyor! Bu bilincin devrimin yaratıcısı olacak daha geniş kitlelerin bilinci haline gelmesi gerekiyor.

Peki başta işçi sınıfı olmak üzere kitleler bu bilince nasıl sahip olacak ya da bu bilincin önderliğinde savaşır hale gelecek? Kitleleri kazanma, örgütleme, savaştırmadan söz ediyoruz. Örgütleyemediğini savaştaramazsın, kazanamadığını örgütleyemezsin... Bir birey nezdinde düşünün; bu birey neden ve niçinleri bir yana, örgütlenmesi ve savaşması gerektiği bilincine, derinliği ve kapsamı ne oranda olursa olsun sahip olmadan örgütlenip savaşabilir mi hiç? Elbette ki savaşamaz! Öyleyse bu bilince sahip olunması gerekiyor... Kitleler bu bilince nasıl sahip olacak sorusunu yineleyelim... Bu bilincin başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerin kendiliğinden mücadelesi içinde elde edilemeye-

ceği; "işçi hareketi ile sosyalizm"in kendiliğinden birleştirilemeyeceği gerçeği neredeyse yüzyıl önce "Ne Yapmalı"da Lenin tarafından belirlenmişti. Konünist bilinç dışardan verilebilirdi ancak. kim tarafından? Komünist Partisi tarafından...

Bu doğru anlayış Lenin'in Rusya'sına mı özgüydü? Kesinlikle hayır! Evrensel nitelikte bir doğrudur bu... Örneğin Başkan Mao'ya kulak verelim: "Politik seferberlik nedir" diye sorup şöyle yanıtlıyor: "Önce savaşın politik amacını orduyu ve halka anlatmaktır. Savaşın niçin gerekli olduğunu ve kendisini ne bakımdan ilgilendirdiğini her askerin ve her sivilin anlaması zorunludur... İkincisi sadece onlara amacı anlatmak yetmez; bu amaca uluşılması için gerekli aşamalar ve politikalar da gösterilmelidir; yani bir politik proğram olmalıdır... Açık seçik somut bir politik proğram olmaksızın tüm silahlı kuvvetleri ve tüm halkı Japonya'ya karşı savaşı sonuna kadar sürdürmeleri için seferber etmek mümkün değildir."

Anlaşılacağı gibi kitlelere komünist bilinç taşıma faaliyetinin olmazsa olmazlığı farklı mücadele biçimlerinin esas alındığı bütün ülkelerin Komünist Partilerinin pratiği için geçerlidir. Yani bilinç taşıma faaliyeti ile mücadele biçimleri karşı karşıya konmaz.

Burada iki noktaya dikkat çekeceğiz.

Birincisi; bireyler nezdinde, sık sık karşılaşılan "önce bilinçleneyim, herşeyi öğreneyim sonra mücadele ederim" yanlış anlayışı... İnsanın örgütlenmesi, savaşması için asgari bir bilince sahip olması gereklidir, ancak bilginin, bilinçlenmesinin sınırı olmadığı için mücadeleye katılmayı böylesi bir duruma endekslemek, hem bilinçlenme faaliyetinin mücadele içinde de sürekliliğini görmemek, hem de daha da önemlisi mücadeleyi bilinmez bir tarihe ertelemek anlamına gelmektedir. İşte bu nedenle bu yanlış anlayışı her zaman mahkum edeceğiz. Mahkum edeceğiz etmesine de bu mahkumiyeti "ne ekersek onu biçeriz" gerçeğinin karşısına koyma, bu gerçeği yadsıma yanlışına düşmeyeceğiz.

İkincisi; toplumsal gerçekliğimiz nezdinde ifade edilen "önce kitleleri bilinçlendirelim, ülke çapında örgütleyelim, sonra silahlı mücadeleye başlayalım" şeklindeki toplumsal gerçekliğimizle uyuşmayan yanlış anlayış... Bilindiği gibi İ. Kaypakkaya yoldaş bilinç taşıma faaliyetiyle mücadele biçimlerini karşı karşıya koyup mücadelesizliğin, pasifliğin, sağcılığın teorisini yapan zamanında şafak revizyonizminde somutlaşmış bu yanlış anlayışın ipliğini pazara çıkarmıştı. Ancak dikkat edilsin. Kaypakkaya yoldaş "biz silahlı mücadeleyi esas alıyoruz" deyip bu doğruyu bilinç taşıma faaliyetinin karşısına koymuyordu. Hatta Kaypakkaya yoldaş şafak revizyonizmine verdiği yanıtlarda bu durumu çok açık bir şekilde belirtiyordu: "Şafak revizyonistleri, yine silahlı mücadelenin esas olmasını istememizden propağanda ve ajitasyon faalietini reddettiğimizi çıkarıyorlar. Demek ki bunlar, silahlı mücadelenin propaganda ve ajitasyon ile çeliştiğini düşünüyorlar. Hayır burjuva baylar! Silahlı mücadele ile propaganda ve ajitasyon faaliyetleri çelişmez, bunlar birbirinin zıttı şeyler değildir.

Bilinç taşıma faaliyeti ile silahlı mücadeleyi karşı karşıya koyup silahlı mücadeleyi yadsımak sağcılık, pasifizmden başka bir şey değilken; bilinç taşıma faaliyetini yadsıyarak silahlı mücadelenin içinden çekip çıkarmak bilinç öğesinden yoksun bir silahlı mücadeleyi savunmaktan, fokoculuktan başka bir şey değildir.

Şimdi bu belirlemeler ışığında "bizim esas işimiz silahlı mücadele" gerçeğini bilinç taşıma faaliyetinin önünde engelmiş gibi gösteren yaklaşımı değerlendirdiğimizde şunları da söyleyebiliriz: Bu yaklaşım KP'nin bilinç taşıma faaliyeti ile diğer örgütlerin bilinç taşıma faaliyeti arasındaki içerik farkını göremiyor. KP'nin kitlelere taşıyacağı bilinç diğerlerinden farklı olarak komünist bilinçtir. Ve biz kitlelere komünist bilinç

lerine, köylü isyanlarından barikat savaşlarına, parlamenter mücadeleden silahlı ayaklanmalara kadar değişen çeşitli mücadele biçimlerine başvuruluyor. Macadelenin barışçıl biçimleri ile silahlı mücadele biçimleri "patlama" ile "durgunluk" dönemlerine göre yer değiştirip esas mücadele biçimi haline gelirken, RSDİP'in eylem içeriği değişmeden aynı kalıyor. Yine bizim gibi silahlı mücadelenin başından itibaren esas mücadele biçimi olduğu Çin'de komünistler içinde bu çalışma, yani bilinç taşıma "kitlelerin seferber edilmesi"nde, "savaşta zafer kazanma"da olmazsa olmazı, sürekli kılınması zorunlu çalışma oluyor. Silahlı mücadelenin başından itibaren de esas olduğu ülkede KP'nin bilinç taşıma eyleminin kendisinde değil, içeriğinde, farklılaşan program, strateji ve taktiklere bağlı olarak değişme gündeme geliyor. Örneğin ülkemizde kitlelere taşıdığımız komünist bilinç, MLM'nin yaşamın birçok ayrıntısına yanıt olan anlayışlarının yanı sıra MLM'nin ülkemiz özgülündeki ifadesi olan partimiz TKP/ML'nin proğram, strateji, taktik vb. kapsamdaki görüşlerinden başka bir şey değil.

Bir diğer nokta; bilinç taşıma propaganda/ajitasyon faaliyetlerinin süreklileştirilmesi...

Bilindiği gibi KP'nin kitlelere bilinç taşıma eylemi bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Bir Komünist Partisi'nin azami hedefi olan komünizme varma ihtiyacından... İşçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının en ileri, ön örgütlü kesimini oluşturan KP, kitleleri kendi düzeyine getirdiği ve kendisini ihtiyaç olmaktan çıkardığı komünizme kadar kitlelere bilinç taşımaya devam edecektir.

Peki bir birey nezdinde düşünelim: KP'nin örgütlü bir insanı haline gelindiğinde bilinçlenme ihtiyacı ortadana kalkıyor mu? Eminiz ki herkes hayır diyecek... Öyleyse neden yine de bir insanı saflara kazanana kadar yoğunlaşan birey nezdindeki propaganda/ajitasyon faaliyetinin yoğunluğu bireyin örgütlenmesinden sonra da sürmüyor? Öyle ya artık kişi saflarımızda örgütlenmeyi kabul etti, saflara kazanıldı... Elbette örgütlenmeyi kabul etmesi birey nezdinde bir aşama ama, iyi de birey saflara ne kadar kazanıldı, ne kadar safların insanı oldu? Komünist bilinçle donatıldığı oranda... Mücadelede kalıcılaşma komünist bilinçle donanmışlıkla ilgilidir. Hepimiz de biliyoruz ki dönem dönem, yoğunluğu farklılaşan boyutlarda safların insanı niteliği taşınmadan saflarda olunabiliyor... Ve ne zaman ki zorluklar gündeme geliyor, komünist bilinçle yeterince donatılmamış unsurlar geldikleri gibi "kolayca" terk edebiliyor.

Demek ki bilinç taşıma, propaganda/ajitasyon, ideolojik/siyasi eğitim çalışmasının kitleler nezdinde olduğu kadar saflarda da süreklileştirilmesi noktasında bir eksiklik var.

Bir bireyin saflarda örgütlenmesi öncesi ile sonrası değişen ne oluyor birey nezdinde?...Örgütlü birey sadece bilinçlenen değil, bilinçlendiği oranda bilinç taşımakla yükümlü olan hale geliyor. Bilinçlenme ise sadece KP tarafından değil, bireyin kendisi tarafından da sürdürülüyor. Örgütlü sempatizanlardan örgütün kadrosuna doğru gidildikçe bilinçlenmede bireyin rolü artacak ya da başka bir açıdan ifade edersek yeni bir insanın bilinçlenmesinde örgütün rolü daha fazla olacaktır.

Kitleler ve bireyler nezdinde bilinçlenme, KP nezdinde bilinç taşımanın sürekli bir çalışma olması gerekirken; bilinç düzeylerine göre ileri, orta, geri diye sınıflandırdığımız kitlelere taşıyacağımız bilincin, düzeylerin uygun olarak farklılaşacağı açıktır. Bu durum bilinç taşımanın araçlarında da çeşitli farklılıklar doğuracaktır. Neye göre? Bilinç taşıma eyleminin hedefi olan kitlelerin bilinç düzeylerine göre... bu durumun bilinç taşıma, propaganda/ajitasyon, ideolojik/siyasi eğitimin araçlarında yaratacağı değişikliklerden önce bu araçların üzerinde durmakta yarar var.

Birinci bölümün sonu

Estirdiğiniz Şövinizm Rüzgarlarına İnat, Enternasyonal Proletaryanın "Müthiş Sihalı" Marsizm-Leninizm-Maoizm'in kumandasında

ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ TEMELLERİNDEN YIKACAĞIZ!

Faşist TC ordusunun Ekim ayı içinde Tokat kırsalında gerçekleştirdiği operasyonlarda açığa çıkan Halk Ordusu TİKKO gerillalarına ait depodaki uzaktan kumanda cihazının ele geçirilmesi çeşitli burjuva basınında "Bölücülerin Müthiş Silahı", "Jandarma Bir Faciayı Önledi", TİKKO'ya Darbe" ve benzeri manşetler eşliğinde haber yapıldı.

"Teröristlerin oluşturuğu depoda ele geçirilen uzaktan kumanda cihazın, 2 kilometre mesafeden aynı anda 14 ayrı noktadaki patlamayı kumanda edebileceği açıklandı" şeklinde uzaktan kumanda cihazının işlevinin de konu edildiği haberde temel vurgularından biri "muhtemel bir facia"nin "jandarmanın başarılı çalışmasıyla önlendiği" yönündeydi. Değil 14 gerektiğinde 114 ayrı noktada patlamayı aynı anda kumanda edebilecek cihaz konusundaki cehaletlerini ve TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordusu TİKKO gerillalarının yaratıcılıkları oldukça "enerjisini halkın ilkel birikiminden, ateşleyicisini modern teknikten alan "Partizan Öfkeleri"nden hiçbir zaman kurtulamayacakları gerçeğini sadece belirtip; haberde geçen konuya ilişkin diğer vurguya geçelim:

Ne deniyor haberlerde? Bu cihaz "Rodi" kod adlı Suriyeli terörist Mehmet Ali Mehmet tarafından Tokat kırsalına getirilerek TKP/ML TİKKO militanlarına teslim edilmiş!... Her haliyle, faşist TC'nin borazanı burjuva basına dikte ettirilmiş, uydurma niteliği sırıtan bu haberin kamuoyunda Suriye'ye yönelik savaş çığırtkanlıklarının ardından gelmesi ilginçtir. "Osmanlı'da oyun çok", Faşist TC devletinin kendisine yönelen her türlü mücadeleyi, klasik söylemi olan "dört bir yanı düşmanlarla çevrili olan ülkemizin" komşularıyla bağlantılandırılması, dışarılarda bir "kök" araması temel bir propagında yöntemidir. "Ermeni, Rum" kavramlarının halkın dilinde bir küfür haline getirilmesi de geçmişten bugüne estirilen şövenizm rüzgarlarının bir ürünüdür. Daha dün "Kürt yoktur, dağlı Türktür onlar" diyenlerin, gelişen mücadel karşısında pratikte hiçbir adım atmasa da ağız ucuyla "Kürt realitesini tanıyoruz" deyip bu sefer de Apo'nun Kürt olmadığı, ermeni olduğu yönünde propağandaları kitlelere yayması hatırlansın!.. Ya da partimiz önderliğinde savaşan Halk Ordusu TİKKO'nun savaşı Karadeniz'de yaygınlaştırmasıyla "Rum Pontus devletini kurmayı hedefliyorlar" şeklindeki söylemleri... Ve yine İsrail ve ABD ile yapılan işbirliği anlaşmalarını Arap halkı üzerinde oluşturduğu tepkilerin ülke içindeki yansımalarını bertaraf etmek ve Ortadoğu halklarına düşman bu işbirliği çerçevesinde Suriye'ye "dayılanmanın" halkımız nezdinde yaratacağı "Siyonistlerle işbirliği yaparak Müslümanlara karşı savaş açma" imajını gidermek için pompalanan "Müslümanlığı gıdmin arabından mı öğreneceğiz" söylemleri, tartışmaya açılan "Türk Müslümanlığı" hatırlansın!...

Boşuna beyler, boşuna! Hiçbir güç, hiçbir söylem Türk'üyle, Kürt'üyle, Arap ve Çerkez'iyle, Laz'ı ve Gürcü'süyle, Boşnak ve Pamak'ıyla, Ermeni'si, Rum'uyla... çeşitli inanç ve milliyetlere mensup ezilen halkımızın kurtuluş mücadelesi engellenemeyecektir!

Ve partimiz TKP/ML ülkemizdeki çeşitli inanç ve milliyetlerden halkımızın ön-

cüsü olmanın haklı onurunu, gururunu her zaman yaşamıştır. Ülkemizde yaşayan bütün milliyetlerden ezilen halkımızı bağrında toplanması ezilen halkımızın kurtuluş mücadelesinde Orhan Bakır'lardan Nubar Yalım'lara kadar, küfür vesilesi yaptığınız Ermeni kökenli şehitler vermiş olmasını her zaman halkların kardeşleşmesinde önemli bir kilometre taşı olarak ilan etmiştir.

Ancak dışarda "Kökler" aramaya gelince... İşte orada durun beyler! Çeşitli inanç ve milliyetlere mensup halkamızın kurtuluş mücadelesini veren bizlerin kökleri, çeşitli inanç ve milliyetlerden ezilen halkımızdan başka bir yerde değildir. olsa olsa sizlerin, emperyalizmin yeminli uşağı olan sizlerin kökü dışarıdadır. Kökleriniz emperyalistlere, ABD'ye İsrail'e ve diğerlerine dayanmaktadır.

Ve bizler, emperyalizmin ve siz uşaklarının ezilen halklar üzerindeki saltanatınıza karşı savaşımızda esasta kendi gücümüze dayanırken, ezilen bütün dünya halklarıyla dayanışmayı, emperyalizme karşı birlikte savaşmayı bir görev olarak değerlendiririz. Ve bu kapsamda partimiz TKP/ML 'nin yurtdışı ve enternasyonal alandaki örgütlenmelerinin savaşımızın hizmetine sunduğu her türlü olanağı kullanmaktan geri durmayız. Düzeninizin değil 14, yeri geldiğinde aynı anda 114, 1114 yerinde patlamalara kumanda edecek cihazları da elde etmemiz sorun değil... Çünkü bizler bu "müthiş silah'a da kumanda eden daha müthiş bir silaha sahibiz: Marksizm-Leninizm-Maoizm'e... Ve bu silahımız sayesinde elde ettiğimiz proletaryanın sonsuz yaratıcılığına...

Yine de "facia"dan kurtulduğunuzu mu düşünüyorsunuz?

Öyleyse bekleyin!.. Göreceksiniz Marksizm-Leninizm-Maoizm silahının yaratıcılığını!... Göstereceğiz!

Halk Ordusu TİKKO'nun Yaygınlaşan Savaşı Faşist TC Ordusunda Şaşkınlık ve Panik Yaratıyor!

FAŞİST TC ORDUSUUN SAMSUN KIRSALINDA GERÇEKLEŞTİRDİĞİ OPERASYONLAR HALK ORDUSU TİKKO TARAFINDAN BOŞA ÇIKARTILDI!

TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordusu TİKKO gerillalarına ait bir deponun Samsun-Ladik kırsalında, faşist TC ordusu tarafından bulunmasının ardından Karaömer Dağlarında Ekim ayı boyunca operasyonlar gerçekleştirildi. Faşist TC ordusu tarafından gerçekleştirilen operasyonlara Samsun Merkez ile Havza, Kavak, Bafra ve Ladik ilçelerindeki askeri güçlerin yanı sıra Amasya'ya bağlı askeri güçler de katıldı. Arazi taramasından pusu faaliyetlerine kadar varan ve bir ay boyunca devam eden operasyonlar Halk Ordusu TİKKO gerillaları tarafından boşa çıkartıldı.

Halk Ordusu TİKKO'nun gerilla savaşını bölgenin çeşitli illerinde yoğunlaştırmasının yanı sıra yaygınlaştırması: Samsun'un kırsalına kadar (bölgenin en büyük şehri, bir nevi başkenti sayılabilecek ve TC tarafından Karadeniz üzerinden geçebilecek Bakü-Ceyhan petrol boru hattının olası geçiş hatlarından biri olarak değerlendirilen) faaliyetlerini yaymış olması, faşist TC ordusunun Samsun'daki askeri güçlerinde tam anlamıyla şaşkınlık ve panik yarattı. Ve bölgede gerilla savaşının gelişimini engellemeye yönelik faşist TC ordusuna ait bölgedeki güçlerin koordinasyon toplantıları sıklaştırıldı. Cumhuriyet kutlamalarına hazırlık bahanesiyle başta eski Tokat Jandarma Alay Komutanı olan şimdiyse Kayseri Bölge Jandarma Komutanlığına getirilen Tuğgeneral Engin Hoş Tokat Jandarma Alay Komutanı Albay Erhan Güder olmak üzere bölgedeki bazı il jandarma komutanlarının Samsun'daki toplantıları bu kapsamdaki gelişmelerdi.

İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADIR (II)

Gözlerimizi Yaşadığımız Coğrafyada "Proletaryanın Bilinçli ve Düzenleyici İradesinden Bağımsız Olarak Cereyan Eden Süreçler"e Çeviriyoruz...

Öncelikle Marksizm-Leninizm-Maozim terorisinin yaşadığımız çoğrafyadaki araştırma alanına çeviriyoruz gözlerimizi. Yani "ülkenin ekonomik gelişimi, kapitalizmin gelişmesi, eski devlet iktidarının parçalanması, proletaryanın ve onu çevreleyen sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışmaları ve benzeri olguları içeren işçi hareketinin objektif unsuruna..

Neden? Çünkü her pratiğimize kesinlikle yön vermesi gereken "esas doğrultu"muzun yani Politik ve askeri Stratejilerimizin, MLM teori ve MLM proğramın inceleme alanının "hesaba katılması, bundan yola çıkılması" ile belirlendiğini biliyoruz.

Ülkemiz Yarı-sömürge Yarı-Feodal Bir Sosyo-Ekonomik Yapıya Sahiptir..

Güdük bir anti-emperyalist içeriğe sahip Kurtuluş Savaşı sonucu kurulan TC'nin halefi olduğu Osmanlı İmparatorluğu merkezi-feodal ve çok milliyetli bir toplumsal yapıya sahipti. Bu toplumsal yapının temel çelişmesi feodalizm ile esasını köylülüğün oluşturduğu geniş halk yığınları arasındaki çelişkiydi.

Emperyalizm öncesi, yani kapitalizmin rekabetçi aşamasının yaşandığı süreçte feodal Osmanlı toplumunun bağrında, toplumun kendi iç dinamiğiyle kapitalizmin gelişmesi söz konusuydu. Eğer toplum kendi iç dinamiğiyle normal gelişimini sürdürebilseydi, kapitalizm, zamanında yaşanmış olan iki yoldan biriyle, yani ya iç başkalaşım ya da köylü usulü hal tarzı ile feodalizmi köklü biçimde tasfiye ederek egemen üretim tarzı haline gelecek doğallığıyla kapitalist toplumun temel çelişmesi olan emek sermaye çelişmesi feodal toplumun temel çelişmesinin yerini alacaktı. Ancak Avrupa'daki kapitalist ülkelerin Osmanlı toplumuna yönelik kapitalist rekabetçi döneminde başlayan yağma ve talanı emperyalist aşama ile birlikte daha üst boyutlara ve biçimlere vardırılmıştır. Kapitalizmin rekabetçi döneminde meta ihracı ile, emperyalizm aşamasında esasta borçlanmaya dayalı sermaye ihracı ile birlikte Osmanlı toplumunda kendi iç dinamiğiyle yeni yeni gelişmeye başlayan kapitalizm çökertilmiş, emperyalizmin tefeci, yağma ve talancı niteliğinin ürünü olarak Osmanlı İmparatorluğuna verilen borçların tahsil edilmesi amacıyla oluşturulan Duyun-u Umumiye eliyle ülkenin yeraltı, yerüstü zenginlikleri yağmalanmıştır.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasına varmasıyla dünya, bir yanda kendi iç dinamiğiyle kapitalizmin geliştiği ve tekelci aşamaya vardığı emperyalist ülkeler, diğer yanda bu emperyalist ülkelerin ahtapot gibi sarıp sarmaladığı ve sömürü ağına taktığı sömürge ve yarı-sömürge ülkeler gerçekliği ile karşı karşıya kaldı.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında Kemalistlerin önderilğini ele geçirdiği Kurtuluş Savaşıyla sömürge yarı-sömürge yarı-feodal toplumsal yapıya sahip Osmanlı İmparatorluğu'nun yerini sınırları daralmış yarı-sömürge yarı-feodal toplumsal yapıya sahip Türkiye Cumhuriyeti almıştı. Yani güdük anti-emperyalist içeriğe sahip Kurtuluş Savaşıyla değişen esas olarak sömürge olma durumunun ortadan kalkmasıydı. Yoksa TC'nin emperyalizmin bir yarı-sömürgesi olma durumu tüm gerçekliğiyle orta yerde duruyordu; doğallığıyla emperyalizmin toplumsal gelişmenin üzerindeki etkileri de..

Neydi bu etkiler?

Emperyalizmin yarı-sömürgesi haline getirdiği ülkemizdeki etkilerinin iki yönü olduğunu görüyoruz.

Bir yandan; "Şehirlerde milli sanayi sönmekte, yerini emperyalizme bağımlı montaj sanayi almakta ve bu gelişmekte" (İK) feodal ilişkiler kısmi biçimde ağır aksak çözülmektedir. Fakat bu durum, yani "komrador kapitalizmin gelişmesi ve feodal ilişkilerin kısmen

çözülmesi emperyalist sömürünün tabi kaçınılmaz ve kendiliğinden doğan sonucudur.(İK)

Diğer yandan "işin öteki ve asıl yüzü ise şudur: Emperyalist ülkeler, geri kalmış ülkelere sermaye ihraç ederken, buralarda demiryolları vb. inşa ederken, yüksek faiz bedellerini, düşük toprak fiyatlarını, düşük ücretleri, ucuz hammaddeleri düşünmektedirler ve onların asıl amacı bütün toprakların ve hammaddelerin rakipsiz sahibi olmak; buraları sömürgeleştirmek, emekçi halkları köleleştirmektir. Emperyalizmin asıl karakteri ve amacı budur."3

Önder yoldaşımız İ.Kaypakkaya'nın emperyalizmin sömürge, yarı-sömürge ülkeler üzerindeki etkilerine yönelik bu belirlemelerinin, ki bu belirlemeler MLM'nin ustaları tarafından da savunuluyordu, emperyalizmin ortaya çıkışından bugün "Yeni Dünya Düzeni" pençesine giyişine kadar yaşam tarafından doğrulanmış olduğunu görebiliyoruz. Ülkemizdeki bir dizi aydının "emperyalizme bağımlı kalkınma teorilerinin çöküşüne ilişkin çeşitli araştırmalarında kullandıkları veriler bu belirlemelerin günümüz koşullarında da geçerli olduğunu somut olarak göstermektedir.

Emperyalizmin etkilerini ortadan kaldırmamış olan, Kemalistlerin önderlik ettiği Kurtuluş Savaşı, Osmanlı'dan Türkiye Cumhuriyeti'ne geçişte yarı-feodal ülke gerçekliğini ortadan kaldıramamıştır. Doğal olarak kaldırabilir miydi? Kemalizmin niteliğini temsil ettiği sınıfları doğru belirlediğimizde Kemalizmin yarı-sömürge yarı-feodal iktisadi sosyal gerçekliğimize son vermesinin mümkün olmadığını hemen görebiliriz. Kemalistler Türk, Müslüman kompradorların ve büyük toprak ağalarının siyasi temsilcileridir. Bu sınıfların kendi varlık zeminlerini ortadan kaldırması beklenemez.

Denilebilir ki; TC'nin kuruluşundan bugüne 75 yıl geçti. 1923'lerin Türkiye'siyle 1998'lerin Türkiye'si bir mi yada aynı mı? Hiç mi değişme olmadı? 75 yıl içinde hiçbir değişmenin olmadığını kimse iddia edemez, hele ki diyalektik yöntemi rehber edinmiş bizler hiçbir şekilde böylesi bir iddianın sahibi olamayız. Elbette ki 75 yıllık zaman dilimi içinde ülkemizde değişen şeyler oldu ancak önemli olan bu değişimin nicelik ve nitelik boyutunu doğru belirlemek... Niçin önemlidir bu durum? Çünkü ülkemizin sosyo ekonomik gerçekliğini olduğundan ileri ya da geri göstermek nihai hedefi komünizm olan proletaryanın sosyalizmin inşasına hangi adımdan başlayacağını yanlış belirlemesine neden olacak... Yani proletaryanın hedeflerinin belirlendiği proğramın ülke gerçekliğiyle uyuşmamasına neden olacak, yanlış proğramların gündeme gelmesini sağlayacak.

TC'nin tarihine baktığımızda 1923'lerin yarı-sömürge yarı-feodal toplumsal gerçekliğini köklü bir şeklide ortadan kaldıracak bir toplumsal alt-üst oluşun; nitelik değişimin yaşanmadığını çok açık bir şeklide görebiliyoruz. 98'lerin Türkiye'si hala yarı-sömürge yarı-feodal olma durumunu korumaktadır.

Değişen nedir?

Değişmeyen yarı-sömürge gerçekliğimizin ürünü olarak emperyalizmin tabi, kaçınılmaz ve kendiliğinden doğan" etkileri sonucu şehirlerde milli sanayinin yerini almış olan emperyalizme bağımlı montaj sanayi özellikle 60'lı, 70'li yıllarda nispeten daha hızlı gelişmiş, feodal ilişkilerin çözülmesi nispeten daha hızlanmıştır. Komünist önder İ.Kaypakkaya yoldaşın "ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir" diye ifade ettiği "feodalizmin mevcudiyet derecesi" ve "köylülerin genel nüfusa oranı"na baktığımızda 1923 'lerin Türkiye'si ile 1998'lerin Türkiye'sinde yarı-feodal ülke gerçekliği ortak payda olmaya devam ederken "feodalizmin mevcudiyet derecesinin" bir olmadığını çok açık bir şekilde söyleyebiliriz.

Tabi ki bu durum, ülkemizin dengesiz iktisadi gerçekliğini, emperyalizmin daha da derinleştiğini, "bazı bölgelerde feodal ilişkiler daha fazla çözüldüğü halde diğer bazı bölgelerde kuvvetle devam eder.... Ülkemizin doğusu ile batısı arasında böylesi bir durum kuvvetle mevcuttur" belirlemesinin gerçekliği hesaba katılıp bölgelerdeki farklılıklar değerlendirilerek de ortay konulmalıdır. Örneğin bir Türkiye Kürdistanı'nda toprak ağala-

semeleri de anlaşılabilir bir durumdur. Onların sınıfsal konumlarından bağımsız değildir. Faşist TC boşuna faşist TC ordusunun "yenilmez, yıkılmaz"lığından bahsetmiyor; bu tür propagandalarında boşuna yoğunlaşmıyor. Şu gerçeği çok açık bir şekilde bilinçlere kazıyalım; faşist TC'yi "güçlü" kılan tankı, topu değildir; kendisine karşı olan yığınlarda dahi "bunca tankı, topuna karşı devleti yıkmak mümkün mü" çekincesini yaratan propagandalarının etkisidir, bilinçlerde yaratılan "güçlü devlet" imajıdır.

Evet düşmanın tankına topuna karşı yeri geldiğinde kleşlerle, yeri geldiğinde kırmalarla, yeri geldiğinde nacaklarla savaşan bizlerin savaşta insanın rolünü fazlasıyla kavraması ve halka kendi gücünün kudretini fazlasıyla kavratması bir zorunluluktur.

Ezilen halkların, ulusların kendilerinden kat be kat gelişmiş ve güçlü silahlara sahip emperyalistlere ve uşaklarına karşı mücadeleleri savaşta insan unsurunun belirleyiciliğinin fazlasıyla örneklerini sunmaktadırlar. Bir Rusya'da, bir Çin'de, bir Arnavutluk, Bulgaristan, Yugoslavya, Vietnam, Küba ve diğerlerinde ezilen halklar emperyalistlerden ve uşaklarından daha güçlü silahlarla savaşarak mı zafer kazandılar? Kesinlikle hayır! Zaferin sırrı insanda, halk desteğinde, insan gücünün kazanılmasında...

Silah ile insan arasındaki ilişkiye anlayış boyutunda yaklaşımlarımızı ortaya koymayı yapacağımız Lenin'den alıntılarla sonlayalım:

"Halk yığınlarının yedek kuvvetleri, kuvvet kaynakları ve dayanıklığı bakımından kim üstünse savaşı o kazanır."

"Her savaşta zaferi belirleyen şey, son tahlilde, kanlarını savaş alanında akıtan yığınların ruh halidir... Savaşın amaç ve nedenlerinin yığınlar tarfından kavranması çok büyük önem taşır ve zaferi garantiler."

Ve Şimdi Somutumuza Gelelim:

İnsanla silahlar arasındaki ilişkide insana öncelik veren doğru anmayışı ne oranda kavrayabiliyoruz? Tarihimize kabaca dahi baktığımızda iki sapmayı çok rahat bir şekilde görebiliyoruz. Dönem dönem partide, her dönem tek tek bireylerde yansımaları olan ve özellikle DABK ile daha sistemli ifadesi olan darbecilikte somutlaşmış anlayış insan unsurundan çok silaha önem veriyordu. Salt askeri bakış açısının ürünü olan bu anmayışın pratiği şöylece özetlenebilir: Mücadelenin gelişmini eyleme endeksleme, kitleleri kazanma, örgütleme ve savaştırma, mevcut örgütlü gücü ideolojik - Politik-örgütsel olarak nitelikli hale getirme perspektifinden yoksunluk... Eyleme endekslenen mücadelenin gelişmemesini de dışında gören, diğer alanların savaşçı, silah göndermemesine bağlama. Silahları herşey gören bu anlayış tüm keskinliğinin ardında aslında yenilgiyi daha baştan kabullenmiştir. Çünkü silah donanımı açısından kendisinden kat be kat güçlü bir orduyla savaşa tutuşmuştur. Silah herşeyse herşeye muktedir olan senden daha güçlü silahlara sahip olan düşmandır. Kesin "sol"culuğun perdelediği özde sağcılıktır. Biçimsel "sol"culuğun söyleminde de özüne dönmesi, "devleti yenilmez, yıkılmaz" görmesi kaçınılmazdır. Nitekim pratik bu gerçeği fazlasıyla kanıtlamıştır. Bu anlayış devr-i daim etse de o keskin "sol"cuların yerinde şimdi yeller esmekte... Ve bu anlayışı devralanların da birey olarak kaçınılmaz sonu farklı olmayacaktır: Sınıf mücadelesinde sürekli, istikrarlı bir hat tutturmama, sınıf mücadelesini sahnesini girdiğinden daha hızlı terk etme...

Bu sapmanın pratiğine yön vermiş olduğu bireylerin sonunu bir kenara bırakıp, bu sapmanın Halk Savaşı teorisini tahrif ettiği bir başka gerçeğe işaret edelim: Bu anlayış

Halk Savaşı'nın genel olarak bütün savaşlar gibi yıkıcı yanının olmasının yanı sıra yapıcı yanı olduğunun bilincinde değil. Yıkıcı yanını kavrayabiliyor mu? Kesinlikle hayır! O noktadaki anmayışımızı da kötürümleştiriyor. Kim yıkacak sorusunun yanıtının kitleler/hal olduğu gerçeğini pratikte bir kenara bırakıyor. Özneyi ortadan kaldırıyor; yerine nesneyi yani sihalı geçiriyor. Aslında silaha da gereken önemi vermiyor, doğru bir politikaya, yaratıcılığa sahip olamamanın sığınağı oluyor, mevcut silah donanımının yetersizliği... "Taş yerinde ağırdır." Her silahın kullanılcağı, önemli olacağı yer vardır. Yeri gelir bir bıçak tanktan, toptan daha fazla işe yarar. Latin Amerika'daki örnekleri gibi yeri gelir tahtadan yapılmış silahlar eylemde biçilen misyona uygun olarak bir düşman karakolunun kamulaştırılmasında, silahlanmada çok önemli rol oynayabilir. Yeri gelir Karadeniz ormanları gibi yapraklı olduğunda görüş mesafesi dar, silahın etki şansı az ormanlarda bir pompalı av tüfeği bile uzun menzili silahlardan daha pratik misyonlar üstlenebilir. Sorun nedir? Hangi koşulda hangi silahla düşmanına karşı hedeflediğin pratiği yerine getireceğini belirleyecek yaratıcılığa sahip olabilme, her türlü silahı savaşın hizmetine sunma becerisini gösterme.

Hem ne sanıyoruz? Halk Savaşı'nı "rambo" kılıklı süper donanımlı askerlerle mi vereceğiz? neyi var neyi yoksa bu halkla yürüteceğiz bu savaşı... Ve şundan kesinlikle eminiz ki halkımızın yaratıcı gücüyle savaşımızı dizginlerinden boşandırdığımızda zafer bizim olacak!

Peki diğer sapma nedir? Sapma olarak nitelendirdiğimiz diğer anlayış, özellikle "sol" sapma karşısında söylemde insan unsurunun belirleyiciliğini herkesten fazla ifade ediyor. Ancak bu anlayışın pratiğinde bu doğru söylemin içi boşalıyor. Nasıl mı? Şöyle: Devrimci şiddetin devrimimizdeki yeri, önemi kabul edilse de, gerçekte kavranmıyor. Bu nedenle silah-insan ilişkisinde öncelik verildiği söylenen insan boşlukta sallanıyor, reforme olmuş kafaların sığınağı haline geliyor. Belirleyici olan insan ama "nasıl insan" sorusunun pratikte ayakları yere basan yanıtı yok. Silahlı mücadele diyor, halkı silahlı mücadeleye çağırıyor; silahlı mücadeleye çağırdığı halk kadar tanımıyor silahları... Tanımıyor ve tanımadığı olguya hükmedemiyor doğal olarak. Halk Savaşı'nın yapıcılığından bahsediyor ama devrimci şiddet olmadan, yıkım olmadan yapmanın olamayacağını kavarmıyor. Tüm reformistler gibi pratikte yıkım olmadan yapmanın olacağını sanıyor. İşte bu nedenle devrimci şiddeti nasıl örgütleyeceğini, devrimci şiddet araçlarını nasıl yaratacağını, savaşın hizmetine nasıl örgütleyeceğini, devrimci şiddet araçlarını nasıl yaratacağını, savaşın hizmetine nasıl sunacağını düşünmüyor, bunlara kafa yormuyor. Neymiş? İnsan-silah ilişkisinde belirleyici unsur insanmış... Nasıl insan? Silaha hükmedemeyen insan mı? "İktidar namlunun ucundadır" gerçeğini kavarmamış insan mı? Üretmeyen, yaratıcı olmayan, tüketici, asalak insan mi? İdeolojik-Politik-örgütsel-askeri olarak donanmayan insan mı? Savaş diyen, savaşçı partinin insanı olduğunu söyeyen ama savaş atmosferini solumamış, daha da önemlisi böylesi bir atmosfere girmeye niyeti olmayan insan mı? Bunlar gibi, benzeri soruları uzatabiliriz... İşte bu ve benzeri sorulara doğru ve tatminkar yanıtları pratikte somutlamayan bu anlayışın "insan-silah ilişkisinde beliryelici unsur insandır" sahte söylemi bu doğru anlayışın içini boşaltmasının pratikteki nedenleri bunlar.

Evet silaha ve silah-insan ikişkisine yaklaşımda doğru anlayışlarımızı kavrarken; sözünü ettiğimiz sapmaların pratiğimizi etkileyen boyutlarına neşter vurmamızın savaşımızın gelişmi açısından kesinlikle bir zorululuk olduğunu görmeliyiz.

Parti önderliği "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma" perspektifinin ürünü olarak "gerilla savaşının ihtiyaçlarının giderlmesi için, illegal alanda faaliyet yürüten

tüm parti organları askeri komiteler oluşturacak, hiçbir parti organı silahlanmayı kendi dışından beklemeyecek, doğrudan silah kamulaştırması ya da diğer kamulaştırmalar yoluyla sağlanacak gelirler, salt kendi ihtiyaçları için de değil, parça parça da olsa her türden ve her miktarda silah alımı sağlanacak" şeklinde bugün de geçerli olan yaklaşımını ortaya koymuştu.

Silahlı mücadeleyi esas alan ve halkın silahlı zorunu örgütlemeye çalışan bir partinin başta kendi bünyesi olmak üzere halkı mevcut düzene karşı savaştırmak üzere silahlandırma perspektifini hiçbir zaman yitirmemesi ve kendisi silahlanmamış/silahlanamamış olanın halkı silahlandırmayacağını görmesi gerekiyor.

Bizler de bu perspektefin ürünü olarak silahları Tanıyalım" köşe/sayfasını açtık. Silahlanmayı parti bünyesinden halka doğru yaygınlaştırma anlayışının yansıması olarak silahların tanıtımını da daha geniş kesimlere yapabilmeyi hedefliyoruz. Tabancasından uzun menzilli silahlarına; molotofundan "partizan öfkeleri"ne kadar Halk Savaşımızda halkımız kuşandıracağımız her türlü silahın tanıtımını amaçladığımız bu köşe/sayfada tüm alanlardaki yoldaşların katkılarını, deneyimlerini yansıtma ve bu deneyimlerden öğrenilmesi, bu deneyimlerle pratiğe daha yetkin bir şekilde girebilmesi amacanı taşıyoruz. Ve tüm alanlardan gerekli duyarlılığın gösterilmesinin zorunlu olduğunu hatırlatıyoruz.

Ve son olarak bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz.

Tüm silahları tanıyarak savaşçı bir kişiliğe mi sahip olunuyor? Tüm üyeleri silahlandırmış bir parti, eşittir savaşçı bir parti midir? Elbette ki bu sorulara evet yanıtını veremeyiz. Ancak sorunları bir de tersten soralım: Silahlı mücadeleyi esas alan bir partinin üyelerinin bırakalım eline silah almayı, silahların teorik olarak dahi nasıl çalıştığını bilmemesi doğal mıdır? Halkın silahlı zorunu örgütlemeye soyunan bir partinin kendisinin daha silahlanmada halktan geri durumda olması doğal mıdır? Elbette ki bu sorulara da evet yanıtını vermemiz doğru olmaz.

Ne çıkartıyoruz buradan? **Savaş kapsamlı bir olgu... Sadece silahları tanımak, silahlanmakla savaşçı bir kişilik, savaşçı bir parti yaratılmış olmaz. Ancak savaşçı bir partinin örgütlü insanlarının silahları tanıması, silahlanması insanın yeme-içme faaliyeti gibi görülebilir; bir yandan yaşamsal öneme sahip, diğer yandan günlük ve sıradan/rutin.**

Evet sonuç olarak şunu söyleyebiliriz; silahlanrı tanımak, silahlanmak savaşçılığın yeter şartı değilidir, ancak gerek şartıdır. İşte bu köşe/sayfanın oynayacağı misyonu bu bilinçle kavaraylım!

Kaynakça:

[1] Clautsewitz

[2] Politik Çalışma Bütün Çalışmaların Can Damarıdır (ÇKP'nin çıkardığı broşür)

[3] Politik Çalışma Bütün Çalışmaların Can Damarıdır (ÇKP'nin çıkardığı broşür)

[4] Politik Çalışma Bütün Çalışmaların Can Damarıdır (ÇKP'nin çıkardığı broşür)

Düzeltme:

121. sayımızda **"HALK ORDUSU, HALKA KALKAN ELLERİ ER YADA GEÇ KIRACAKTIR!"** başlıklı yazımızın sonu teknik bir hata sonucu Yurtdışı baskısında çıkmamıştır. Düzeltir ve özür dileriz.

.....

Yıllardır Kürt ulusu üzerinde olan ve bugün Karadeniz halkı üzerinde uygulanan katliamların, baskıların ortadan kalkması ise ancak Proletarya Partisi öncülüğünde yürütülen sınıf mücadelesine katılmakla mümkün olacaktır. Faşizmin kendi elliyle kurup, beslediği çeteler ve onların üyelerini yargılamasını ve cezalandırmasını beklemek boş bir umuttur. Bu çete üyelerini gerçek anlamda yargılayacak olan halk için, halkın kurtuluşu için savaşan Halk Ordusu olacaktır.

BEDENLERİYLE TOPRAĞA BİLİNÇLERİYLE BEYİNLERİMİZE DÜŞENLERE ÖLÜM YOK!

Partimiz TKP/ML gelenekselleştirdiği Ocak ayının son haftası **"Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası"** vesilesiyle 24 Ocak'ta yoldaş yürekler, günün anlam ve önemine uygun bir militanlıkla bir kez daha buluştu.

Bu yılki buluşmada partimizin girmiş olduğu yönelim ve yaptığı atılımların izleri görülüyordu.

Kitle fazla olmamasına rağmen coşku çok büyük ve sloganlar çok daha gürdü. Mezarlığın dışında buluşan yoldaş yürekler gür sloganlar eşliğinde mezarlığa doğru yürümeye başladılar. En başta "**Ölmek Yenilmek Değildir, Zafer Bizim Olacak**" yazılı Tuksak ve Şehit Aileleri imzalı pankart, daha arkada "**Devrim Şehitleri Ölümsüzdür**" yazılı TKP/ML TİKKO imzalı pankart taşınıyordu. Yine ellerde de "**Karadeniz Şehitleri Ölümsüzdür**", "**Devrim Şehitleri Ölümsüzdür**" vb. birçok dövüz vardı. Komünist önder Mehmet Demirdağ ve önder kadro savaşçılarına yaklaştıkça coşku ve haykırışlar daha bir artıyordu. Karadeniz'deki şahlanış İstanbul'da yankısını buluyordu.

Mezarlığa girildikten sonra anma programına Parti ve Devrim Şehitleri için saygı duruşuyla başlandı. Ardından parti mesajı okundu. Metnin okunmasından sonra "**Yaşasın Partimiz TKP/ML, Kızıl Ordu TİKKO, TMLGB**", "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**", "**Beşler Yaşıyor, TİKKO Savaşıyor**" sloganları patladı.

Bu arada etrafta devlet tarafından yoğun güvenlik önlemi gözlenmezken TKP/ML ve TMLGB miltanlarının sopa ve molotoflarıyla oldukça hazırlıklı geldikleri gözlemlenmekteydi. Aynı zamanda yürüyüş esnasında devriye gezen devlet güçleri arabalarını yol ortasına çekerek yolu kapatmayı amaçlamış, buna karşı Partizan kitlesinin duraksamadan yürüyüşlerine devamı neticesinde yolu açmak zorunda kalmışlardır. Anma mezar başında şehit analarının yaptığı konuşmalarla devam etti. Müzik grubu söylemiş olduğu marşlar ve türkülerinin ardından şiir grubunun şiir dinletisiyle anmanın coşkusu daha da arttı son olarak devrim andı içilerek anma sona erdirildi.